ଦାନିଏଲଙ୍କର ପୁସ୍ତକ - ତ୍ରିଷଷ୍ଠି ସଂଖ୍ୟା

ମିଲରଙ୍କ ଚାର୍ଟଗୁଡ଼ିକରୁ ଅତିକ୍ରମ କରି: ଇସ୍ଲାମ, ତଦନ୍ତାତ୍ମକ ବିଚାର, ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷା

Jeff Pippenger
2024-01-27

ଆମେ ଏହି ସୂଚନା ପାଇଛୁ ଯେ, "ଇଶ୍ୱର ୱିଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କର ମନକୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମାନଙ୍କ ଦିଗକୁ ପରିଚାଳିତ କଲେ ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଉପରେ ତାଙ୍କୁ ମହାନ ଆଲୋକ ଦେଲେ।" ମିଲର ଯେ ଇତିହାସିକ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ଉଠାଯାଇଥିଲେ, ସେହି ପରିସ୍ଥିତିକାରଣରୁ ସେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଦ୍ୱାଦ୍ଶ, ତ୍ରୟୋଦଶ, ଷୋଡଶ, ସପ୍ତଦଶ ଏବଂ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅବସ୍ଥିତ "ମହାନ ଆଲୋକ"କୁ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେହି ଅଧ୍ୟାୟମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ, ଯାହାକି ସେ ନିଜ ଇତିହାସିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିପାରୁ ନଥିଲେ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିଲରଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଲୋକ ହେଲା ସଭାମାନେ, ମୋହରମାନେ ଏବଂ ତୂରୀମାନେ; ଏବଂ ଶେଷ ତିନୋଟି ତୂରୀ, ଯାହାମାନଙ୍କୁ "ତିନିଟି ହାୟ" ବୋଲି ପରିଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ହବକ୍କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ତାଲିକା ଉପରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକରେ ମିଲରଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା "ମହାନ ଆଲୋକ" ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଇସ୍ଲାମର ଭୂମିକା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ। ତଥାପି ସେହି "ମହାନ ଆଲୋକ" ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଐତିହାସିକ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସୀମିତ ଥିଲା।

> "ଆସିଆର ସାତୋଟି ମଣ୍ଡଳୀ ହେଉଛି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ଇତିହାସ—ତାହାର ସାତୋଟି ରୂପରେ, ତାହାର ସମସ୍ତ ବକ୍ରତା ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ, ତାହାର ସମସ୍ତ ସମୃଦ୍ଧି ଓ ବିପଦରେ, ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ ଦିନରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜଗତର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ସାତୋଟି ମୋହର ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ପୃଥିବୀର ଶକ୍ତିମାନ୍ତ ଓ ରାଜାମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ଇତିହାସ, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସୁରକ୍ଷାର ଇତିହାସ। ସାତୋଟି ତୂରୀ ହେଉଛି ପୃଥିବୀ, ଅର୍ଥାତ୍ ରୋମୀୟ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରେରିତ ସାତୋଟି ବିଶିଷ୍ଟ ଏବଂ ଗୁରୁତର ନ୍ୟାୟଦଣ୍ଡର ଇତିହାସ। ଏବଂ ସାତୋଟି ପାତ୍ର ହେଉଛି ପାପାଲ ରୋମ ଉପରେ ପ୍ରେରିତ ଶେଷ ସାତୋଟି ମହାମାରୀ। ଏହାମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଉ ଅନେକ ଘଟଣା ମିଶିତ ଅଛି, ଉପନଦୀମାନଙ୍କ ପରି ବୁନାଯାଇ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ମହାନଦୀକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛି, ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ କିଛି ଶେଷରେ ଅନନ୍ତତାର ସମୁଦ୍ରରେ ଆମକୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଉଛି।"
>
> "ମୋ ପାଇଁ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକରେ ଯୋହନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଯୋଜନା ଏହି ଅଟେ। ଏବଂ ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ପୁସ୍ତକକୁ ବୁଝିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ବ୍ୟବହୃତ ଚିତ୍ର ଓ ରୂପକଗୁଡ଼ିକର ସବୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ନାହିଁ, ବରଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଖୋଜିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅନ୍ୟ ଅନୁଚ୍ଛେଦମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ହେବ। ତେଣୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଅଂଶର ସ୍ପଷ୍ଟ ଜ୍ଞାନ ପାଇବା ପାଇଁ ସୁଦ୍ଧା, ଇଶ୍ୱର ସମଗ୍ର ବାକ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଅଭିପ୍ରେତ କରିଛନ୍ତି।" William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ ଯେ ମିଲର ସାତଟି ଶେଷ ମହାମାରୀକୁ ପାପାସୀୟ ରୋମ ଉପରେ ଆସୁଥିବା ସାତଟି ନ୍ୟାୟବିଚାର ବୋଲି ବୁଝିଥିଲେ। ସେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ ଯେ ପାପାସୀୟ ରୋମକୁ ଏକ ମାରାତ୍ମକ ଆଘାତ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ସୁସ୍ଥ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା। ସେ ସାତଟି ତୂରୀକୁ "ପୃଥିବୀ, କିମ୍ବା ରୋମୀୟ ରାଜ୍ୟ, ଉପରେ ପ୍ରେରିତ ସାତଟି ବିଶିଷ୍ଟ ଏବଂ ଗୁରୁତର ନ୍ୟାୟବିଚାରର ଏକ ଇତିହାସ" ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ପୌତ୍ତଳିକ ରୋମ ଓ ପାପାସୀୟ ରୋମର ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ। ତେଣୁ, ପ୍ରଥମ ଚାରିଟି ତୂରୀ ଓ ଶେଷ ତିନିଟି ତୂରୀ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଦେଖିବାରେ ତାଙ୍କର କ୍ଷମତା ସୀମିତ ଥିଲା।

ମିଲର ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ହେଲେ ଯେ, ରୋମଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଆଣାଯାଇଥିବା ନ୍ୟାୟଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ରବିବାର ପାଳନକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯାଇଥିବାର ପ୍ରତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉତ୍ତର ଥିଲା, କାରଣ ମିଲରୀୟମାନେ ତାଙ୍କ ଇତିହାସର ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରବିବାରରେ ଉପାସନା କରୁଥିଲେ। ରୋମଙ୍କ ଉପରେ ତୂରୀଗୁଡ଼ିକ ନ୍ୟାୟଦଣ୍ଡ ଥିଲା ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ ମିଲର ଠିକ୍ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହି ନ୍ୟାୟଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ କେଉଁ ବିଶିଷ୍ଟ କାରଣରେ ଆଣାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଚାରିଟି ତୂରୀ ଓ ଶେଷ ତିନୋଟି ତୂରୀମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ବୁଝାମଣା ସୀମିତ ଥିଲା, କିମ୍ବା ନଥିଲା। ସେହି ସୀମିତ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଇସ୍ଲାମର ତିନୋଟି ହାୟର "ରତ୍ନ" ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ସେହି ଚାର୍ଟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସମ୍ମିଳିତ ଥିଲା, ଯେଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହସ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଥିଲା, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ପ୍ରକାଶିତ ବିବେକ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର "ଜ୍ଞାନୀ" ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏହା ଚିହ୍ନଟ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରେ ଯେ, ଈଶ୍ୱର କେବଳ ବାଇବେଲ ଲେଖିଥିବା ପବିତ୍ର ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରିତ କରିନଥିଲେ, ବରଂ ସେ କିଙ୍ଗ ଜେମ୍ସ ବାଇବେଲ ଅନୁବାଦ କରିଥିବା ପୁରୁଷମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଦୁଇଟି ପବିତ୍ର ଚାର୍ଟର ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସେହିପରି ଦୈବୀ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ।

ପଞ୍ଚମ, ଷଷ୍ଠ ଓ ସପ୍ତମ ତୂରୀମାନଙ୍କର (ଇସ୍ଲାମ) ବିଷୟରେ ମିଲ୍ଲରଙ୍କ "ରତ୍ନ" ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, କାରଣ ଏହା ଅନ୍ତିମ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରର ବିଷୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ। ମିଲ୍ଲରାଇଟ ଇତିହାସରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରର ବିଷୟ ଥିଲା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିମାନଙ୍କର ସମାପ୍ତିର ତାରିଖ, ଏବଂ ଏହି ଅର୍ଥରେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର "ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱର" ବାର୍ତ୍ତା (ଯାହା ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବାର୍ତ୍ତା), ଅକ୍ଟୋବର 22, 1844 ତାରିଖ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଛାୟିତ ହୋଇଥିଲା। ମିଲ୍ଲରାଇଟ ଇତିହାସର ସେହି ତାରିଖ ଆସନ୍ନ ରବିବାର ନିୟମକୁ ପୂର୍ବଛାୟିତ କରେ, ଏବଂ ଅକ୍ଟୋବର 22, 1844 ଓ ରବିବାର ନିୟମ—ଉଭୟ—କ୍ରୁଶ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଛାୟିତ ହୋଇଥିଲେ, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ବିଜୟୋତ୍ସବମୟ ପ୍ରବେଶର ସମାପ୍ତି ଥିଲା।

ପଞ୍ଚମ, ଷଷ୍ଠ ଓ ସପ୍ତମ ତୂରୀ (ଇସ୍ଲାମ) ବିଷୟରେ ମିଲରଙ୍କ "ରତ୍ନ" ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଦୀପ୍ତିମାନ ହୋଇ ଦେଖାଯାଏ, କାରଣ ଏହା ଇସ୍ଲାମକୁ ଶେଷ-ଦିନର ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନର ବିଷୟବସ୍ତୁ ସହ ସମନ୍ୱୟରେ ପରିଚିତ କରାଏ, ଯାହା ହେଉଛି ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମ। ଏହିପରି, ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଶେଷ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନର ଚୂଡାନ୍ତ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଭାବେ, ଏହା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବାଦର୍ଶିତ ହୋଇଆସିଛି—ସେଥିରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ "ପୁନରୁତ୍ଥାନ"ର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଉ, ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟ"ର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଉ, ଦାଉଦଙ୍କ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସିନ୍ଦୁକ"ର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଉ କିମ୍ବା ମୋଶାଙ୍କ ସୁଧାରମୂଳକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ "ନିୟମ"ର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଉ।

ଶୂଳର ଘଟଣା ହେଉ, କିମ୍ବା ଅକ୍ଟୋବର 22, 1844 ର ତାରିଖ ହେଉ, କିମ୍ବା ସଂଶୋଧନାତ୍ମକ ଆନ୍ଦୋଳନଗୁଡ଼ିକର ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଉ—ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାରିଖ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ସେହି ସମୟର ପିଢ଼ୀ ପାଇଁ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ପରୀକ୍ଷାତ୍ମକ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା। ଇସ୍ଲାମର ତିନୋଟି "ହାୟ" ବିଷୟରେ ମିଲରଙ୍କ "ରତ୍ନ" ହେଉଛି ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ପ୍ରଶ୍ନ, ଯଥା ଦଶଜଣ କୁମାରୀଙ୍କ ଉପମାରେ "ତେଲ"ର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ଏହା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ଆରମ୍ଭରେ ତାଙ୍କର ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରି ଦୀପ୍ତିମାନ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନର ଶେଷରେ ସେଗୁଡ଼ିକ "ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ" ଭାବରେ ଦୀପ୍ତିତ ହେଲା। ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ମିଲରଙ୍କ ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ କେରୋସିନ (ଦୀପତେଲ) ସଦୃଶ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେହି ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ରକେଟ ଇନ୍ଧନ!

ମିଲେରୀୟମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାଳ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ବୁଝିଥିଲେ ଏବଂ ଠିକ ଭାବରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ, ଯାହା ୧୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୮୪୦ ରେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ତୃତୀୟ ହାୟ, ଯାହା ସପ୍ତମ ତୂରୀ ଅଟେ, ସେଥି ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣା ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ନ୍ୟାୟବିଚାରରୂପେ ଆସୁଥିବା ତୃତୀୟ ହାୟକୁ ଦେଖି ପାରିଲା ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ପଞ୍ଚମ ରାଜ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିନଥିଲେ, ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟକୁ ତ ଦୂରର କଥା। ତଥାପି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ବିଷୟରେ ମିଲରଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା "ମହାନ ଆଲୋକ" ଶେଷ

ଦିନମାନଙ୍କ ର "ମଧ୍ୟ ରାତ୍ରି ର ଆର୍ତ୍ତନାଦ" ମଧ୍ୟ ରେ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତାରେ ଦୀପ୍ତି ତ ହେବ।

ହବକ୍କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ଫଳକ ଉପରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମୂଳତଃ ସେହି ସତ୍ୟ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଅତୀତ ଇତିହାସରେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା। ଏହି ଚାର୍ଟଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଧାରିତ, ଯାହାକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ମିଲର ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ସମସ୍ତ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ 1844 ସୁଦ୍ଧା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ସେହି ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ, କାରଣ ଦେଖାଯିବ ଯେ ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ମିଲରାଇଟ୍ ଇତିହାସରେ ସଠିକ୍ ଥିଲା, ସେପରି ଆଜି ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସମୟ-ପୂର୍ବାନୁମାନ ନାହିଁ। ତଥାପି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅତୀତରେ ଯେଉଁ ଇତିହାସମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ କରିଥିଲା, ସେହିମାନଙ୍କର ପୁନରାବୃତ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ପ୍ରତିରୂପ ପ୍ରଦାନ କରେ; କିନ୍ତୁ ମିଲରଙ୍କ କେତେକ ରତ୍ନମାନଙ୍କ ସହିତ, ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପୂର୍ବାନୁମାନମାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

୧୮୪୪ ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରାଳୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବ୍ୟାହତ ରହେ। ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶେ ଦିନର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଏବଂ ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ଧିକରଣର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା, ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯେପରି ଉଲାଇ ଓ ହିଦ୍ଦେକେଲ୍ ନଦୀଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହିଛନ୍ତି, ସେପରି ଏବେଭଳି "ପୂରଣ ହେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ" ଅଛି; ଏହିପରି ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଜଗତର ଶେଷକାଳରେ ଏକ ପୂରଣ ଅଛି।

> "ଦାନିଏଲ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଯେ ଆଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ, ତାହା ବିଶେଷତଃ ଏହି ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଶିନାରର ମହାନଦୀ ଉଲାଇ ଓ ହିଦ୍ଦେକେଲର କୂଳେ ସେ ଯେ ଦର୍ଶନଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପାଇବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ପୂର୍ବକଥିତ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୀଘ୍ର ଘଟିବ।"
> Testimonies to Ministers, 112.

ଦାନିଏଲ ଗ୍ରନ୍ଥର ସପ୍ତମ ଓ ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟର ଦର୍ଶନମାନଙ୍କର କିଛି ଅଂଶ, ଯେଉଁମାନେ ଦୁଇଟି ତାଲିକାରେ ଅଙ୍କିତ ଅଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଅଛି, କାରଣ ସେହି ଉଭୟେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପବିତ୍ରାଳୟ-ସେବାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ତଥାପି, ସେହି ଦୁଇ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କର ଇତିହାସ ପୋପୀୟ ରୋମ ତାହାର ମାରାତ୍ମକ ଘାଉ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସହିତ ଶେଷ ହୁଏ। "ପାଥର" ଯାହା "ହାତ ବିନା ପର୍ବତରୁ କଟାଯାଇଥିଲା", ଏବଂ ଦାନିଏଲ ୨ର ଅଷ୍ଟମ ରାଜ୍ୟ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଅଛି। କିନ୍ତୁ ଦାନିଏଲ ୨, ୭ ଓ ୮ ଅଧ୍ୟାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚିତ୍ରପଟଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯାହାର ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇସାରିଛି।

ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏବଂ ଇସ୍ଲାମର ତୃତୀୟ ହାୟ, ମୂଳତଃ ସେହି ଦୁଇଟି ବିଷୟ ଯେଉଁମାନେ ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ସମୟର ପରେ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେହି ଦୁଇଟି ବିଷୟ ସହିତ, ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ସେହି ଇତିହାସ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତ ଅଛି, ଯାହାର ପ୍ରତିରୂପ ତେବେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଯେତେବେଳେ ଦୁଇଟି ଚାର୍ଟକୁ ଏକ ରେଖା ଉପରେ ଏକତ୍ର କରାଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ଏହା କରାଯାଏ, ପ୍ରଥମ ଚାର୍ଟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା 1843 ମସିହାର ପ୍ରଥମ ନିରାଶା, ଦ୍ୱିତୀୟ ଚାର୍ଟରେ ତାହାର ସଂଶୋଧନକୁ ଲଭେ। ସେମାନେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ସାତ ଗର୍ଜନର "ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସ"କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି ଏବଂ ପରିଚିତ କରାନ୍ତି, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଉନ୍ମୋଚନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉନ୍ମୋଚିତ ହେଉଛି।

ସେହି "ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସ" "ସତ୍ୟ" ଉପରେ ଗଠିତ, ଯାହା ହେଉଛି ସେହି ତିନୋଟି ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷର, ଯେଉଁମାନେ ଏକତ୍ର ହେଲେ "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରନ୍ତି। ଏହି ଶବ୍ଦଟି ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ, ତ୍ରୟୋଦଶ ଏବଂ ଶେଷ ଅକ୍ଷରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ, ଏବଂ ଏହା ଯିଶୁଙ୍କୁ କେବଳ ସତ୍ୟ ଭାବେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। "ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସ" ନିରାଶା ସହ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ନିରାଶା ସହ ଶେଷ ହୁଏ, ଏବଂ ମଧ୍ୟଭାଗରେ ବିଦ୍ରୋହ ରହିଛି, କାରଣ "ତ୍ରୟୋଦଶ" ଏକ ସଂଖ୍ୟା, ଯାହା ବିଦ୍ରୋହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ପ୍ରଥମ ଚାର୍ଟରେ ଚିତ୍ରିତ 1843 ବର୍ଷ ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ଏବଂ ବିଳମ୍ବର ସମୟର ଆଗମନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ସେହି ବିଳମ୍ବର ସମୟ ମଧ୍ୟ ରାତ୍ରିର ଆର୍ତ୍ତନାଦର ସନ୍ଦେଶର ଆଗମନକୁ ନେଇଯାଏ, ଯେଉଁଠାରେ ମୂର୍ଖ କନ୍ୟାମାନଙ୍କର ବିଦ୍ରୋହ ପ୍ରକାଶ

ପାଏ। ତାପରେ ମଧ ରାତ୍ର ିର ଆଓ ଁନାଦର ସନ୍ଦେ ଶ ଶେଷ ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ପ୍ର ଘୋଷିତ ହୁଏ। ମଧ ରାତ୍ର ିର ଆଓ ଁନାଦର ସେହି "ଲୁକାୟିତ ଇତିହାସ" ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ (ଅକ୍ଷ ରେ ଅକ୍ଷ ରେ)।

> "ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଉପମା ବିଷୟରେ ମୋତେ ପ୍ରାୟ ସମୟରେ ସୂଚିତ କରାଯାଏ; ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପାଞ୍ଚଜଣ ଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ, ଏବଂ ପାଞ୍ଚଜଣ ମୂର୍ଖ। ଏହି ଉପମା ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପୂରଣ ହୋଇଛି ଏବଂ ହେବ, କାରଣ ଏହାର ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ବିଶେଷ ପ୍ରୟୋଗ ଅଛି, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ପରି, ଏହା ପୂରଣ ହୋଇଛି ଏବଂ ସମୟର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ଅବିରତ ରହିବ।" Review and Herald, August 19, 1890.

ଯଥାର୍ଥଭାବେ ବୁଝାଗଲେ, ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ବକ୍ତବ୍ୟଟି ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ମୂର୍ଖ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନୀ କୁମାରୀ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା କେବଳ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କରେ ରହିଛି, ଯେଉଁମାନେ ଏମିତି ଏକ ଦଳର ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିରାଶାଭୋଗ କରିଛନ୍ତି। ସେହି ନିରାଶାହିଁ ବିଳମ୍ବର ସମୟକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ, ଏବଂ ଯେହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ "ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ଏବଂ ହେବ" ସେହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏମିତି ଏକ ବିଳମ୍ବକାଳରେ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆନ୍ତରିକ ଭାବରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ପ୍ରଭାବମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଧାରିତ, ଯାହା ଗୋଟିଏ ନିରାଶାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ସେହି ନିରାଶା, ଯାହା ସହରର ରାସ୍ତାରେ "ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ" ହତ କଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁର ଉପତ୍ୟକାରେ ମୃତ, ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିରେ ପରିଣତ କଲା, ତାହା July 18, 2020 ରେ ଘଟିଥିଲା। ସାର୍ବିକ ଭାବେ ଦେଖିଲେ, Adventism ସେହି ନିରାଶା ସହିତ ଜଡିତ ନଥିଲା। ବିପରୀତରେ କହିଲେ, "ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀ" ରାସ୍ତାରେ ହତ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥିବାବେଳେ ସେମାନେ ସେହି ବିଫଳ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ଉତ୍ସବ କରିଥିଲେ। "ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ"ର ଅର୍ଥ "ଅକ୍ଷରେ ଅକ୍ଷରେ" ହିଁ।

ମିଲ୍ଲେରାଇଟ୍‌ଇତିହାସରେ, ପୂର୍ବତନ ନିବିଧାନର ଲୋକମାନେ (ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟିଜ୍ମ), 1843 ମସିହାର ବିଫଳ ପୂର୍ବାନୁମାନକୁ (ପ୍ରଥମ ନିରାଶା) ଉତ୍ସବ ପାଳନ କଲେ, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ତାଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାତ୍ମକ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କଲେ। ଏହି ପରୀକ୍ଷାକାଳ 11 ଅଗଷ୍ଟ, 1840 ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟର (ଇସ୍ଲାମ) ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ପୂରଣ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଦଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂତ ଅବତରଣ କରିଥିଲେ। ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ସମୟରେ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ, କାରଣ ଏହି ଭୁଲ ପୂର୍ବାନୁମାନ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ସତ୍ୟକୁ ଖୋଜିବାକୁ ନାହିଁ ବୋଲି ଏକ ଅବସର ଯୋଗାଇଦେଇଥିଲା। ମିଲ୍ଲେରାଇଟ୍‌ଇତିହାସର ସମସ୍ତ ପଥଚିହ୍ନମାନଙ୍କର ବିଷୟ ଥିଲା "ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ"।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11, 2001 ରେ, ତୃତୀୟ "ହାୟ" (ଇସ୍ଲାମ) ର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ପୂରଣ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଠାର ଅଧ୍ୟାୟର ଦୂତ ଅବତରଣ କଲେ। ଅନ୍ତିମ ଦିନଗୁଡ଼ିକର ସମସ୍ତ ଚିହ୍ନବିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହେଉଛି ଇସ୍ଲାମ। ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ପୂର୍ବତନ ଚୁକ୍ତିର ଲୋକମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଶୁଦ୍ଧିକରଣର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, କାରଣ ସେହି ସମୟରେ ପୂର୍ବତନ ଚୁକ୍ତିର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ ସତ୍ୟକୁ ଖୋଜିବାକୁ ନ ପଡ଼ିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଅଜୁହାତ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା। ତାପରେ ଅନ୍ତିମ ଦିନର "କୁମାରୀମାନଙ୍କ" ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷାର ସମୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କାରଣ ଦୂତଙ୍କ ଅବତରଣ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ପୂର୍ବତନ ଚୁକ୍ତିର ଲୋକମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ସମୟରେ ଶେଷ ହେଲା। ଏହିପରି, ଯେମାନେ କୁମାରୀରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ସେହି ପରୀକ୍ଷାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକାଶ କରିଦେବ ଯେ, କୁମାରୀମାନେ ମୂର୍ଖ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟରୁ କେଉଁ ଶ୍ରେଣୀର।

ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ଓ ଶେଷ ନିରାଶା ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆହ୍ୱାନର ସନ୍ଦେଶ। ମିଲେରାୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆହ୍ୱାନର ସନ୍ଦେଶର ବିଷୟ ଥିଲା "ସମୟ", ଏବଂ ଶେଷ ଦିନମାନରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆହ୍ୱାନର ସନ୍ଦେଶର ବିଷୟ ହେଉଛି "ଇସ୍ଲାମ"। ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଧ୍ୱନିପୂର୍ଣ୍ଣ ଡାକରେ (ଆହ୍ୱାନରେ) ଜାଗ୍ରତ ହୁଅନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ, ତାଙ୍କର ରତ୍ନମାଣିଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଥିଲା, ତାହାଠାରୁ ଦଶଗୁଣା ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୁଏ। ଚାର୍ଟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଥିବା ସେହି ରତ୍ନମାଣିଗୁଡ଼ିକ, ଯେଉଁମାନେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ସିଧାସଳଖ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଇସ୍ଲାମ ଓ ତଦନ୍ତମୂଳକ ବିଚାର। ଏହିପରି, ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଆହ୍ୱାନର "ସନ୍ଦେଶ"ର ଏବଂ ତଦନ୍ତମୂଳକ ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ "ଅନୁଭବ"ର ପରୀକ୍ଷାମାନେ ପୂର୍ବତନ ଚୁକ୍ତିର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଟେ ଯେମାନେ ନିଜକୁ ଶେଷ କୁମାରୀମାନେ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରନ୍ତି।

ଯେତେବେଳେ ଉଭୟ ଚାର୍ଟକୁ ଏକତ୍ର କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଯେ ଚିତ୍ର ଣ ଉପ୍ ନ୍ନ ହୁଏ, ଯାହା ପ୍ର ଥମ ନିରାଶାରୁ ଶେଷ ନିରାଶା ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ର ଇତିହାସକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରେ, ସେହି ଚିତ୍ର ଣ ଏହାକୁ ମଧ ଚିହ୍ନ ିତ କରେ ଯେ, ଯେ ସମୟରେ ସାତ ଗର୍ଜନର "ଗୁପ୍ତ ଇତିହାସ" ଘଟୁଛି, ସେହି ସମୟରେ ଅନୁସନ୍ଧ ।ନମୂଳକ ବିଚାରର ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପ ନ୍ନ ହେଉଛି। ସେହି ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ର ମୋହରାଙ୍କ ନ, ଏବଂ ଏହା ଦାନିଏଲ ନଅ ଅଧ ।ୟର "କ୍ଲେ ଶମୟ ସମୟଗୁଡ଼ିକ" ମଧ ରେ, ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ ଏଗାର ଅଧ ।ୟରେ ଜାତିମାନଙ୍କ ର କ୍ରୋ ।ଧିତ ହେବା ସମୟରେ, ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ ସାତ ଅଧ ।ୟର "ଚାରି ପବନ" କୁ ଧରି ରଖିବା ସମୟରେ, ଇଶାୟା ସତାଇଶ ଅଧ ।ୟର "ପୂର୍ବ ପବନର ଦିନରେ ପ୍ର ଚଣ୍ଡ ପବନକୁ ରୋକି ରଖିବା" ସମୟରେ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀ ଉପରେ "ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ବିନାଶ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟ । କରୁଥିବା କ୍ରୁଦ୍ଧ ଘୋଡ଼ା" କୁ ସଂଯତ କରି ରଖିବା ସମୟରେ ଘଟେ। ଏହି ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ।ଣୀମୂଳକ ସାକ୍ଷ ୀମାନେ, ପବିତ୍ର ଚାର୍ଟଗୁଡ଼ିକରେ ଯେପରି ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ ୍ଲାମକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତ ି।

ହବକ୍‌କୁକଙ୍କ ଦୁଇଟି ପବିତ୍ର ଚାର୍ଟର ତିନୋଟି ପ୍ରମୁଖ ଉପାଦାନ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ବିଶେଷରୂପେ ସେହି ଘଟଣାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛି ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଚାର୍ଟମାନଙ୍କ ପ୍ରକାଶନ ପରେ ଭବିଷ୍ୟତ୍ରେ ଘଟିବାକୁ ଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା—ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୋହରାଙ୍କନ, ଇସଲାମ, ଏବଂ ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ପୂରଣ। ଏହି ଚାର୍ଟମାନେ ଏକ "ଅନୁଭବ" ଓ ଏକ "ବାର୍ତ୍ତା"—ଉଭୟଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ଓ ମୋହରାଙ୍କନ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଜଣେ ମୂର୍ଖ କୁମାରୀ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଭବ ହେଉଛି "ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଯିଏ ଗୌରବର ଆଶା", ଯାହା ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ସୂଚିତ କରେ।

> ଯେହି ଗୁପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ ଯୁଗଯୁଗ ଓ ପିଢ଼ୀପିଢ଼ୀ ଧରି ଗୋପନ ରହିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ ତାହା ତାଙ୍କର ପବିତ୍ରଜନମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି; ଯେମାନଙ୍କୁ ଦେବତା ଜଣାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଯେ, ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଗୁପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱର ମହିମାର ଧନ କ'ଣ; ସେହି ହେଲେ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା; ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ପ୍ରଚାର କରୁଛୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷଙ୍କୁ ସଚେତନ କରୁଛୁ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛୁ; ଯେଣେକି ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁରେ ସିଦ୍ଧ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିପାରିବୁ। କଲସୀୟ 1:26–28।

ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ଜଣଙ୍କୁ ଏମିତି ଜନସମୂହ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ଯେମାନେ ଗୋଟିଏ "ବନ୍ଦୀତ୍ୱ" ରୁ ବାହାରି ଆସିଛନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକରେ ସିଧାସଳଖ ଭାବେ ଯେଉଁ ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି, ସେହିଟି ହେଉଛି ସାଢ଼େ ତିନି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାସ୍ତାରେ ମୃତ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିବାର ବନ୍ଦୀତ୍ୱ, ଯେପରି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ମୃତ୍ୟୁର ଏହି ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ଲେବ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶର "ସାତ ସମୟ" କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସେହି ବନ୍ଦୀତ୍ୱ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପର ପ୍ରକାଶକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରେ, ଯେପରି ଅଧ୍ୟାୟ ନଅରେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଦର୍ଶାଯାଇଛି।

ଯେତେବେଳେ ମୃତ ଶୁଷ୍କ ହାଡ଼ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନର୍ବାର ଜୀବନରେ ଆଣାଯାଏ, ସେମାନଙ୍କୁ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଏକ "ଧ୍ୱଜ" ଭାବରେ ଉପରକୁ ଉତ୍ଥାପିତ କରାଯାଏ। ମୃତ୍ୟୁରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଥିଲେ ନାହିଁ—ମହିମାର ଆଶା। ସେମାନଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା ଏହି ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚାଲିଥିଲେ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚାଲିଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକ୍ରମେ ଚିହ୍ନିତ ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକୁ ପୂରଣ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ "ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଆସନ୍ତି", ଏବଂ ତାହା ପରେ ଉପରକୁ ଉତ୍ଥାପିତ ହେଉଥିବା ସେହି ଧ୍ୱଜର ସଦସ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ଯେ "ଅନୁଭବ" ଆବଶ୍ୟକ, ସେହିଟି ଲାଭ କରାଯାଏ।

ଦୁଇଟି ଚାର୍ଟକୁ ଏକତ୍ର ଆଣିବା ସମୟରେ ଯେ "ଅନୁଭବ" ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ, ସେହିଟି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଅନ୍ତିମ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ହୁଏ। ସେହି "ଅନୁଭବ" "ମାରେହ" ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ଯାହା "ଦେଖାଯିବାର" ଦର୍ଶନ ଅଟେ। ଯେ "ସନ୍ଦେଶ" ଆବଶ୍ୟକ, ସେହିଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସର "ଖାଜୋନ୍" ଦର୍ଶନ ଅଟେ। ସେହି "ସନ୍ଦେଶ" ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମ ଦ୍ୱାରା ଆଣିତ, ଏକ ବିଦ୍ରୋହୀ ଜଗତ ଉପରେ ଆସନ୍ନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାରର ସନ୍ଦେଶ ବୋଲି ପରିଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି।

୧୮୫୬ ମସିହାରେ, ପ୍ର ଭୁ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜ ୍ମରେ ଆତ୍ମ ିକ ଯେରୁଶାଲେମର ପୁନର୍ନିର୍ମାଣକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟ । କଲେ। ୧୭୯୮ ରୁ ୧୮୪୪ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ତିନି ଦୂତଙ୍କ ଆଗମନର ଅଧୀନରେ, ମିଲ୍ଲେ ରାଇଟ୍ ମନ୍ଦ ିର ଭିତ୍ତ ିମୂଳ ଉପରେ ନିର୍ମିତ

ହୋଇଥିଲା, ଯାହାକି ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ "ରତ୍ନ" ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ହବକ୍କୂକ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ସ୍ୱରୂପ ଦୁଇଟି ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ ଚାର୍ଟ (୧୮୪୩ ଏବଂ ୧୮୫୦) ଉପରେ ଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା। ପରେ ସେ ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମବାର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରାଚୀର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ନେତୃତ୍ୱ ଦେଲେ, ଏବଂ "ଚାଲିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା"ର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର "ପୁରୁଣା ପଥ"କୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରାଇ ନେଲେ। କିନ୍ତୁ, ସେହି ପୁରୁଣା ପଥରେ ଏକ ଶିକ୍ଷା, ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଏବଂ ପୃଥକ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଥିଲା। ୧୮୬୩ ମସିହାରେ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ "ସାତ ସମୟ"ର ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଫଳ ହେଲା, ଏବଂ ଲାଓଦିକିୟାର ମରୁଭୂମିରେ ଭ୍ରମଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲା।

୧୮୪୪ ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ୨୨ ତାରିଖ ଶୀଘ୍ର-ଆସନ୍ତା ରବିବାର ଆଇନର ପ୍ରତୀକ ଅଟେ, ଏବଂ ରବିବାର ଆଇନ ସମୟରେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ କ୍ଲେଶମୟ କାଳରେ ରାସ୍ତା ଓ ପ୍ରାଚୀର ନିର୍ମାଣ ସମାପ୍ତ କରିବାର ଉଣଚାଳିଶି ବର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ।

> ଏହେତୁ ଜାଣ ଓ ବୁଝ, ଯେ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଓ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଜାରି ହେବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅଭିଷିକ୍ତ ଅଧିପତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାତ ସପ୍ତାହ ଏବଂ ବାଷଠି ସପ୍ତାହ ହେବ; ରାସ୍ତା ପୁଣି ନିର୍ମିତ ହେବ, ଏବଂ ପ୍ରାଚୀର ମଧ୍ୟ, ସଙ୍କଟମୟ କାଳରେ ସୁଦ୍ଧା। ଦାନିୟେଲ 9:25।

ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ ପରସ୍ପର ସହ ସମ୍ମତ, ଏବଂ ଦାନିଏଲଙ୍କ "କ୍ଲେଶକର ସମୟ" ମଧ୍ୟ ଆମେ ବିଚାର କରୁଥିବା Early Writings ରୁ ଗ୍ରହୀତ ଅଂଶରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି।

> "ସେହି ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ପରିତ୍ରାଣର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷାବସ୍ଥାକୁ ପହଞ୍ଚୁଥିବ, ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସଙ୍କଟ ଆସୁଥିବ, ଏବଂ ଜାତିମାନେ କ୍ରୋଧିତ ହେଉଥିବେ, ତଥାପି ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବାଧା ଦେବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖାଯିବ। ସେହି ସମୟରେ 'ଅନ୍ତିମ ବର୍ଷା,' ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ନିଧିରୁ ଆସୁଥିବା ତାଜାକରଣ, ଆସିବ, ଯାହା ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରକୁ ଶକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଏବଂ ସାତଟି ଶେଷ ମହାମାରୀ ଢାଳାଯିବା ସମୟରେ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ।" Early Writings, 85.

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଜାରି ରଖିବୁ।

> "ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟର ଦାବି କରୁଥିବାମାନେ ଶୈତାନଙ୍କର ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ନରକୀୟ ଛାୟା ସେମାନଙ୍କର ଦେବତା ଓ ସ୍ୱର୍ଗ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅବରୋଧ କରିଦେବ। ସେମାନେ ସେହିମାନଙ୍କ ପରି ହେବେ, ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମକୁ ହରାଇଛନ୍ତି। ସେମାନେ ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ। ଯାହା ଦେବତା ଆତ୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଯଖରିୟ, ଅଧ୍ୟାୟ 3 ଓ 4, ଏବଂ 4:12–14 ରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି: 'ଏବଂ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ଉତ୍ତର ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲି, ଏହି ଦୁଇଟି ଜିତୁନ ଶାଖା କ'ଣ, ଯେଉଁମାନେ ଦୁଇଟି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନଳୀ ଦ୍ୱାରା ନିଜମାନଙ୍କଠାରୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତେଲ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି? ସେ ମୋତେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ, ତୁମେ ଜାଣନଥାଅ କି ଏହିଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ? ଏବଂ ମୁଁ କହିଲି, ନାହିଁ, ମୋର ପ୍ରଭୁ। ତା'ପରେ ସେ କହିଲେ, ଏହିମାନେ ସେହି ଦୁଇ ଅଭିଷିକ୍ତଜନ, ଯେମାନେ ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମୀପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛନ୍ତି।'"

> "ପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ। ତାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ସାଧନର ଅଭାବ ନାହିଁ। ଆମର ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ, ଆମର ଭୌତିକମନସ୍କତା, ଆମର ହାଲୁକା କଥାବାର୍ତ୍ତା, ଆମର ଅବିଶ୍ୱାସ—ଯାହା ଆମର କଥୋପକଥନରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ—ଏହାହିଁ କାରଣ ଯେ ଅନ୍ଧକାର ଛାୟାମାନ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ସଂଗୃହୀତ ହୁଅନ୍ତି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବଚନରେ କିମ୍ବା ଚରିତ୍ରରେ ସେହି ଜଣେ ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହାନ୍ତି, ଯିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମନୋହର, ଏବଂ ଦଶ ସହସ୍ରରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ। ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ଅସାରତା ପ୍ରତି ଉନ୍ନତ କରିବାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହେ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆତ୍ମା ତାହା ପାଇଁ ଅତ୍ୟଳ୍ପ କରିପାରନ୍ତି। ଆମର ସ୍ୱଳ୍ପଦୃଷ୍ଟି କେବଳ ଛାୟାକୁ ଦେଖେ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ପରର ମହିମାକୁ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ। ଦୂତମାନେ ସେହି ଚାରି ପବନକୁ ଧରି ରଖିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଏକ କ୍ରୁଦ୍ଧ ଅଶ୍ୱରୂପେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି, ଯେପରି ସେ ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡି ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ପୃଷ୍ଠଭାଗ ଉପରେ ଧାଇଁଯାଇ, ନିଜ ପଥରେ ବିନାଶ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ବହନ କରୁଛି।"

“ଆମେ କି ଚିରନ୍ତ ନ ଜଗତର ସୀମାସନ୍ନି କଟରେ ହିଁ ନିଦ୍ର ାସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବୁ? ଆମେ କି ନିଷ୍ପ ୍ଭ, ଶୀତଳ ଓ ମୃତପ୍ର ାୟ ହୋଇ ରହିବୁ? ହାୟ, ଯେ ଆମର ଚର୍ଚ୍ଚ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ ରେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ର ଆତ୍ମ ା ଓ ଶ୍ୱ ାସ ତାଙ୍କ ର ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଫୁଙ୍କ ାଯାଇଥାନ୍ତ ା, ଯେପରି ସେମାନେ ନିଜ ଚରଣରେ ଦଣ୍ଡ ାୟମାନ ହୋଇ ଜୀବନ୍ତ ହେଉଥାନ୍ତେ । ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ଆବଶ୍ୟ କ ଯେ ପଥଟି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ, ଏବଂ ଦ୍ୱ ାରଟି ସଂକୁଚିତ। କିନ୍ତୁ ଯେବେ ଆମେ ସେହି ସଂକୁଚିତ ଦ୍ୱ ାର ଦେଇ ପ୍ର ବେଶ କରୁ, ତାହାର ବିସ୍ତ ାରର କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ।” Manuscript Releases, volume 20, 217.